

Γιῶργος Χρονᾶς

*Ἡ ἀντίστροφη Μέτρηση γιά δύο σκηνές στήν ταινία
«Ντόλτσε Βίτα» (1959) τοῦ Φελίνι*

Ἁ δημοσιογράφος καί ἡ στάρ στή Ρώμη. «Ντόλτσε Βίτα» (1959)

Σκηνή Πρώτη

Ἡ Ἄνουκ Αἰμέ ὀδηγεῖ τόν δημοσιογράφο Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι, μέ μαύρη Φόρντ ἢ Πλύμουθ, σέ σπίτια κοντά στό λιμάνι τῆς Ὅστιας. Εἶναι πρωί μετά ἀπό διασκεδάση, ὥρα πού ξυπνάει ἡ Ρώμη. Σταθμεύει στήν πίσω πόρτα μιᾶς λαϊκῆς πολυκατοικίας, ἀπό αὐτές πού χτίζουσι οἱ κυβερνήσεις καί μοιράζουσι μέ κλήρους ἢ σειρά προτεραιότητος στούς δικαιοῦχους, καί μπαίνουν στό σπίτι κάποιας φίλης τῆς. Τό δωμάτιο ἔχει πλημμυρίσει ἀπό χαλασμένα ὑδραυλικά, καί ἡ ἴδια προσπαθεῖ νά τό καθαρίσει μ' ἕναν κουβά. Ἔχει βάλει καί ξύλα γιά νά περνάει πάνω ἀπό τά νερά, ἀνάμεσα στά δωμάτια. Προλαβαίνει νά δικαιολογηθεῖ, ρωτᾷ ἂν θέλουσι καφέ — οἱ κινήσεις τῆς δείχνουσι ἀμηχανία, ἀνακατεμένη μέ ἰταλιάνικο ταμπεραμέντο. Ὁ φακός δείχνει τίς δύο γυναῖκες, λίγο ἐκπληκτο τόν Μαστρογιάννι νά κοιτάει δεξιά, ἀριστερά. Ἡ Ἄνουκ Αἰμέ ἀπαντᾷ — ὄχι, δέν χρειάζομαστε τίποτα, μήν ἐνοχλεῖσαι, καί μπαίνουν στό διπλανό δωμάτιο, κλείνοντες τήν πόρτα. Ἡ ἄλλη γυναίκα, ἡ ἰδιοκτήτρια, φεύγει πάνω στά ξύλα στό ἄλλο δωμάτιο χαμογελώντας πίσω, φοράει ρόμπα, ἡ Ἄνουκ Αἰμέ γούνα.

Ἡ σκηνή ἂν δέν θυμίζει Ἀλεξανδρινές ἀγάπες — Ἰουστίνη, Ντάρρελ — ἢ παρακμή τοῦ Mare Nostrum, θυμίζει σιωπή καί παύση, ἐκεῖ πού ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀρχίζουσι νά μιλοῦν.

Χαμηλά ἡ Ὅστια, λίγο ἔξω ἀπό τή Ρώμη. Τό θέμα πάντα, Γλυκιά Ζωή.

Σκηνή Δεύτερη

Δυό κορίτσια μέ μπικίνι από τό ρετιρέ πολυκατοικίας χαιρετοῦν τούς πιλότους ἑλικοπτέρου, πού μεταφέρει ἕναν Χριστό κρεμασμένο, νά ἀνταποδίδει τόν παγωμένο χαιρετισμό τοῦ ἀγάλματος. Στό πρόσωπο τό τυπικό χαμόγελο τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Μετά ἀπό κινηματογραφικές ἀφηγήσεις, ρεπορτάζ στή Βία Βένετο, τήν ἀφιξη τῆς στάρ στή Ρώμη, τό πάρτυ μέ τόν τραγουδιστή νά παίξει ἀμερικανοϊταλιάνικους ρυθμούς, τόν πατέρα τοῦ Μαστρογιάννι νά πεθαίνει ἀπό συγκοπή σέ καμπαρέ ποιότητος, τό περίφημο θαῦμα — μέ τό διάλογο ἀνάμεσα σε μιά γριά ἀπό τό πλῆθος τῶν πιστῶν καί τήν Ἄνουκ Αἰμέ γιά τό φίλο της καί τίς σχέσεις τους, καθώς βρέχει καί οἱ κάμερες τραβοῦν γιά τήν τηλεόραση τήν ἑορτή, καί τό πλῆθος περιμένει σημάδι θαύματος, μετά λοιπόν ἀπό μιά πανθειστική πορεία σέ μικρές ἱστορίες καί στή Ρώμη, φτάνουμε στή σκηνή — ἔξοδο, ὅπου ὄλοι μεθυσμένοι, μετά τό ὀλονύχτιο πάρτυ στή βίλα, δίπλα στή θάλασσα, βγαίνουν στήν ἀμμουδιά νά συνέρθουν. Νεαροί ὁμοφυλόφιλοι, καί κυρίες τῆς Ρώμης πλησιάζουν τούς ψαράδες πού ἔχουν βγάλει στήν ἄμμο ἕνα μεγάλο, ἄγνωστο εἶδος ψαριοῦ. Οἱ νεαροί φωνάζουν: ἔρχονται κι ἄλλοι. Θά γίνουμε πολλοί. Παιδιά ἀπό δῶ. Περνοῦν μπροστά ἀπό τό φακό, βιαστικά, μέ παράξενα ἀπό τό ξενύχτι καί τό βάψιμο πρόσωπα καί φεύγουν πρὸς τό βάθος τῆς παραλίας. Οἱ κυρίες πλησιάζουν κρατώντας σφιχτά ἀπό τό μπράτσο τὰ ἀντρικά ἐνέχυρα τῆς τελευταίας βραδιάς τοῦ ἔργου. Κοιτοῦν ἄφωνες τό ἄγνωστο εἶδος ψαριοῦ πού ξέρασε ἡ θάλασσα. Κάτι ψελλίζουν.

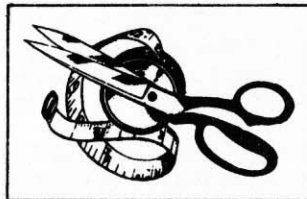
Σκηνή Ἐποκάλυψη Ἰωάννη, μιά Φελληνική προφητεία χαμηλῶν τόνων, μέ προεκτάσεις ἀνάμεσα σέ μιά γῆ — ὁ καθηγητής μέ τὰ φιλολογικά βραδινὰ αὐτοκτόνησε μέ περιστροφό, ἀφοῦ σκότωσε τὰ δύο παιδιά του, ἡ ἰταλική ἐξέλιξη τῆς ἑλληνικῆς Μήδειας — ἀνάμεσα σέ μιά πόλη, τή Ρώμη, καί μιά σκηνή ἀπό τή μεριά τῆς θάλασσας.

Σήμερα εἶναι λοιπόν, πού ἡ θάλασσα ξέρασε ἕνα ἄγνωστο εἶδος ψαριοῦ.

Γιώργος Χρονᾶς

ΜΙΧΑΗΛΗΣ ΚΑΤΣΑΡΟΣ

ΕΝΔΥΜΑΤΑ

ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ